

Král v zaprášených sandálech

Hošťálková 29.3.206 At' Tvá živá voda, Ty jsi mi všim, EZ 395, 204, 403 Marek 11,1-11 (SNC)

Zkuste si na chvíli představit, že stojíte na okraji prašné cesty. Slunce vás pálí do tváře a v krku vás škrábe prach z cesty, kolem vás je slyšet tisíce hlasů. Jste v Izraeli v Jeruzalémě a ve vzduchu je cítit něco jako bouřka, ale přitom je úplně modrénebe. Už tři roky se totiž po téhle zemi děje něco, co nikdo neumí vysvětlit. Chodí tu jeden zvláštní muž. Jmenuje se Ježíš. Představte si ho: nemá na sobě drahý plášť ani nemá v ruce meč, jeho sandály jsou úplně zničené od mnoha kilometrů, které nachodil po Galileji a Judsku. Ale když se na vás podívá, máte pocit, že vás zná líp než kdokoli jiný.

Tři roky chodí mezi lidmi a dělá úžasné věci. Tam, kde se objeví, se mění svět. Lidé si říkali: „*Slyšeli jste to? Ten muž z Nazareta, Ježíš, prý v Galileji vrátil zrak slepému!*“ „*Říká se, že když mluví o Bohu, je to, jako byste se po dlouhé zimě konečně ohřáli u ohně. Říká, že nás Bůh miluje jako táta své děti.*“

Lidé si o tom šeptali snad v každé vesnici. Naděje v nich rostla jako obrovský oheň. Začali si říkat: „*Tohle není jen obyčejný učitel. Co když je to ten Král, kterého nám Bůh slíbil? Ten, který nás zachrání a přinese na zem skutečný pokoj?*“

A teď... teď přichází. Ježíš zamířil k Jeruzalému. K tomu největšímu a nejslavnějšímu městu. Všichni cítili, že se blíží ten velký okamžik. Lidé byli jako na trní. Čekali, že se stane něco velkolepého. Čekali na svého Krále! Ježíš byl už skoro u bran města. Zastavil se na kopci, odkud byl Jeruzalém vidět jako na dlani. A tam, kousek od vesnice Betfage, se stalo něco zvláštního. Zavolal si dva své učedníky a dal jim úkol, který zněl skoro jako hádanka. „*Jděte do vesnice támhle před námi. Na kraji vesnice uvidíte u plotu uvázané oslátko, na kterém ještě nikdo nejel. To mi přiveďte.*“

Jakého krále vlastně chceme?

Jak jsme slyšeli, lidé v Jeruzalémě čekali krále jako na obrázku vlevo. Mocného krále, který vyřeší jejich problémy. Někoho, kdo je zbaví nadvlády Římanů. Mysleli si, že přijde mocný bojovník a silou je vyžene. Chtěli být svobodní, ale také chtěli vyřešit i své osobní problémy. Představovali si soudce, který jim dá za pravdu v jejich křivdách. Ale také každý měl i své přání. At' jsem zdravý, at' mě nebolí nohy. At' už se konečně zamiluju. Chci být bohatý. Chci, aby mě lidé brali vážně. Každý z nich měl svoje představy. Hledali někoho, kdo udělá pořádek, porazí nepřátele a vyřeší jejich problémy. My lidé už jsme takoví. Nejenom tehdy, ale i dnes často hledáme někoho, kdo nám řekne, co máme dělat a na oplátku vyřeší naše problémy. Je to totiž jednoduché. Raději budeme poslouchat rozkazy, než abychom převzali zodpovědnost za svůj život. Ale Ježíš přijíždí na oslu, jak vidíme na obrázku vpravo. Je to král, ze kterého nejde strach. Nemá armádu ani obrovskou sílu. Nevypadá urozený a už vůbec ne jako vážený soudce. Lidé ho sice s radostí vítají, ale za pár dní jim dojde, že chtěli někoho jiného. Nelíbí se jim cesta pokory a obětování se pro druhé. Nechtějí měnit sebe, ale řešit problémy silou a mocí. Chtějí svého ohromujícího vůdce. Nechápu, že jejich záchrana začíná u nich samotných. V tom, jak se chovají a jak přemýšlí. Neřeší, jestli za nimi stejně jako za Ježíšem zůstává smích a radost a nebo bolest a křik. Za týden Ježíše ukřižují a většina z nich nepochopí to, že on sám nám šel nejvyšším příkladem a obětoval se za nás. Podívejme se na obrázky dole. Který z nich více připomíná naši představu Ježíše. Ježíš mocný král vládnoucí silou a mocí, který prosazuje naše zájmy a my se cítíme jako vítězové? Nebo Ježíš jako král pokoje a pokory, který nám nabízí cestu spasení skrze proměnu našeho smýšlení. Podívejte se na svého krále - je jiný, než jste čekali, a přesto je to on, kdo nás zachraňuje. Nemylte se, není bezbranný. Je o něm napsáno, že svého nepřítele zabije dechem svých úst. (2. Tesal. 2,8) Je všemocný, ale volí si cestu pokoje a pokory.

Nadšení nestačí

Vraťme se ale ještě zpět k našemu příběhu. Lidé vítají Ježíše s nadšením a volají „Ať žije král! Sláva! Vítají ho jako celebritu. Vládne tam atmosféra jako na koncertě. To nám může připomínat nadšení lidí na konferencích nebo chválách. Ale mnohdy se nám pak naše víra a odhodlání nějak vytratí. Jakoby z nás vyprchala víra. A za týden už žijeme hříšným životem jako dříve. Stejně to bylo i s lidmi tehdy. V neděli volali „Ať žije král!“ a v pátek „Ukřižuj“. Jak je to ale možné? Co se stalo?

Musíme si uvědomit, že víra a emoce nejsou to samé. Můžeme mít plný kostel, skvělé chvály a dechberoucí kázání, ale toto všechno je jen doplněk k víře. Není na tom nic špatného. Naopak, jsou to úžasné zážitky v Boží blízkosti. Vnímáme, jak nás to obcerstvuje, nabíjíme si naše vnitřní baterky, abychom mohli dále sloužit s radostí a odhodláním. Pokud ale toto všechno nestojí na víře, rozplyne se vše jako pára nad hrncem. A nic nezůstane. Bez víry jsou emoce jen opojný nápoj k rychlému uspokojení. Musíme se ptát – co nám zůstane, když opadne atmosféra? Důležité je, jestli půjdeme za Ježíšem i ve čtvrtek a pátek. Je snadné volat v euforii „Hosanna“, ale těžké jít za Ježíšem, když se vše hroučí a on umírá na kříži.

Závěr

Nenechme se zlákat našimi představami o Ježíši. Lidé v Jeruzalémě čekali silného krále - Bojovníka. Ale Ježíš přijel jinak. Tichý. Pokorný. Na oslátku. Nepřišel ničit nepřátele. Přišel zachránit hříšníky. Jakého Ježíše hledáme? Takového, který plní naše očekávání? Nebo toho, který nás vede na kříž? Přemýšlejme, co pro nás znamenají Velikonoce. Hledejme Ježíše tam, kde opravdu je. Na kříži. V pokoře a obětování. Protože právě tam se ukazuje jeho skutečná moc. Ne v síle, která bere. Ale v lásce, která dává. Nespokojme se jen s emocemi. Ty přijdou a odejdou. Ale Ježíš zůstává stejný. Tichý a pokorný.

Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Iz. 40,31)

Amen.